

Osman Söylemez

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.06.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Affet Unutamadım

Affet! adam gibi unutamadım
Gönlümde sen dururken
Söküp atmaya kıyamadım
Yakmadım fotoğraflarını
Adını unutamadım
Doyamadığım gözlerine
Bakmaya utandım
Affet beni!
Seni sevmeyi unutamadım...
Şimdilerde bir başıma seni özleyorum
Mesela bir kanarya aldım
Duvarlarımı mora boyadım
Çok dışarı çıkmıyorum bu aralar
Üşütmüyorum artık akşamları
Ve artık kimse sarmıyor yaralarımı...
Halimi hatrımı soran yok
Sahi noldu eski dostlarıma
Şimdilerde bir iz bir bilen yok
Bir başına ne yapılır ki
Seni düşünmekten başka...
Artık korkmuyorum denizden
Çanakkale serin biraz
Kasım ayları kahveye geliyor
Eylüller benim gibi
Biraz mavi biraz da siyah...
Artık yabancıyım sevgine
Kurudum yalnızlığa alıştım yokluğuna
Eşkiye gönlüm ne yapabilir ki
Şensizlik dağlarında
İninde tutsak ayrılığa

Osman Söylemez

Affet Vazgeçemedim!

Affet! vazgeçemedim sevmekten
Ne yapsam, nasıl etsem, bilemiyorum
Bütün güzellikler hep seni anımsatıyor
Senin için filizleniyor bütün çiçekler
Mevsimlerin en güzelini hep sende yaşıyorum
Sende uyanıyorum; sabahların en keyiflisine
Geceler daha büyü, rüyalar daha ısıltılı
Affet! vazgeçemedim seni sevmekten...
Bak! sende durmuş bütün saatler
Bütün takvimler bir sende sararıyor
Yeniden kavuşmak lazım çok geçmeden
Yeniden denemek lazım tükenmeden...
Bak! cehenneme mahkum bütün melekler
İyi sevmek eksik kalıyor bazen
Şimdi hasretin en zifiri derinliğinde
Kuytu gölgelerin kimsesizliğine sığınıyorum
Vuslatı fesleğen tarlalarında değil
Sahranda serseri çalılarda arıyorum
Yalnızlığımı köhne barınaklarda değil
Sessiz çığlıklarla bir sokak ötede yaşıyorum
Affet! vazgeçemedim beklemekten
Muhâl kalsan da nafiye artık bu gitmeler..
Affet! bütün mesafelere inat görmesem de
Duymasam da hissediyorum o ılık gülüşünü
Affet! ne kadar kefenlesem de gönlümü
Her anına daha da kök salıyorum
Her umut damlasında yeniden diriliyorum
Yeniden yeşeriyorum her serabında
Affet vazgeçemedim seni beklemekten...

Osman Söylemez

Anladım

Şimdi cehenneme mahkum bütün melekler
Anladım ki! iyi sevmek ateşten bir gömlek

Ne istediğini bilmeli insan, nedensiz sevmemeli
Gidene değil de yitirdiklerine değer vermeli

Üç kuruşluk sevgi için minnet etmeyeceksin
Ve bilirim ki; ondan çok onu sevmeyeceksin

Şimdi anlayamazsın gönül belki sevmeye açsın
Sevdikçe anlarsın, azalırsın ve kaçamazsın

Kaderi zorlama! önce kabullen, tanrıya başkaldırma
Her iyiliği dostça sanıp her kötülüğe de aldırma

Oluruna bırakacaksın bazen, fazla düşünmeyeceksin
Bırak kabuk tutsun zaman; sen üzülmeyeceksin

Unutmasan da onu! içinde de yaşatmayacaksın
Ölüleri kabirde, gidenleri mazide bırakacaksın

Osman Söylemez

Anladım Bu Son

Yanıdayken mevsim nedir bilmem
Hangi toprağı sürsem; bahar fışkırır
Hangi çiçeğı koparsam; yenisi açılır
Hangi sabaha uyansam; seni çağırır
Yandayken evren seninle yankılanır
Hangi yana dönsem; seninle canlanır

Söyle güzel! nerden geldin bu kuru tahtıma
Yorgun kanatların hangi diyarı meyleder
Hangi alaca ırmaklardan akıp geldin bahtıma
Garip enkaz soframdan canın ne diler
Söyle bana! nerden buluştın siyahıma
İşıltılı ruhun karanlığımdan ne ister

Şehvet zincircirleri yeniden kırılmamalı
Yeniden titreyemem hasret dallarında
Hangi ütopya dan kopup geldin dünyama
Sol elimde kurumamış bir avuç hicranım
Sağ elimde parçalanmış bir kalbin ahı
Kusura bakma güzelim; kapım bir tek ona aralı

Hangi garip görür şu köhne ıssızlığı
Şimdi seni sevmek bir serçenin gözyaşı
Hani zümrüdüanka, nerde o kaf dağı
Yoksul masallar anlatamaz narin bakışını
Cehennem bile görmedi böyle bir yangını
Nerdesin sevdiğim bu gönül sende kalalı

Ben rüzgar değilim; uzanamam diyarına
Ben yağmur değilim; dokunamam yaşına
Bu sevda göklerden bir ateş
Yaklaştıkça damarlarımda kaynar
Sevdikçe yeryüzünden özlemim taşar
Bu sevda; iki yürekte iki ayrı keşmekeş

Söyle bana! nerden geldin bu sefil yazğıma
O zülfün o endamın hangi müjdenin habercisidir
Nerden kondun kuruyan toprağıma
Bu mehru vaziyetin, bu filiz kimin eseridir
Söyle bana! nerden geldin gönül yarama
Bu güzellik hangi hülyaların bedelidir

Gölgelerden borç edindim siyah gözlerini
Büyülü sulardan esrarlı kuytulara gizledim
Alkımlardan, yaldızlardan bilirim ılık tenini
Bu sen misin şimdi tanyerime açan
Söyle bana! hiç mi hissedemezsin sevgimi
İrkilen yapraklardan bile yudumlarken sesini

Ben bir muamma değilim; kaybettim sırlarımı
Ben alalade gecelerin mahfuz karanlığıyım
Ben derya değilim; kuruttular ırmağı

Zamanı kuma gömdüm; sakladım anılarımı
Ben arda kalan hüznlerin tutsağıyım
Bilemezsin bir şehir serabını aradığımı

Söyle bana! yine de varır mıyım o ebedi mutluluğa
Yeniden güler miyim; can verir misin suyuma
Bunca yıla hürmet gelir misin son umudumda
Son kez görür müyüm seni; rastgele bir sokakta
Söyle bana! daha alışamazken bir soluk uzağına
Şimdi nasıl dayanırım bir afet yokluğuna

Rüyalar hiç utanmamıştı böylesine
Umarsız kalmazdı hiç korkular
Hangi pusatla vurdun gönül kalesine
Şaşırdı kaldı bütün arzular
Ezasız girdin bir ömür bahçesine
Ne vedalar kaldı ne de uykular

Osman Söylemez

Asi veda

Sevdamı yaz yağmuru mu sandın
Her anınını filizlenmeden saklarım
Asi kırgınlığımı veda mı sandın
Ben sevincini bile güneşten kıskanırım

Şu köhne gönlümde bir yayla gibisin
Uzaklaştıkça çoraklaşır kurur toprağım
El değmemiş denizler gibi masmavisin
Ben ise binlerce ırmaktan sana akarım

Aşk sarabını avucundan doyumsuz içtim
Bir gidişinle seni unuturum mu sandın
Bir görünüp bir kayboldun ey hayalim
Şu garibi hep yakmaya mıydı bu andın

Rengarenk bahçemi karanfiller sardı
Ulu çınarlar kök salmaz oldu düşünce
Şikayet etmem yine de derdimden
Eğilirim yokluğuna giderim bu şehirden
Nice gülüşünü biriktirdim bana bir ömür yeter

Osman Söylemez

Aşk şarabı

Aşk şarabından içtim sarhoşum yine bu gece
Sokaklar sarhoş, kaldırımlar sarhoş, ben sarhoş
Aşk şarabı yağar gökyüzünden, çiçekler sarhoş
Denizde fırtına, dolunay sarhoştur yine bu gece

Sarhoşum ben yine, adın fırtınadır yüreğimde
Kâbusumda ayrılığın, düşlerimde hayalin
Uykular sarhoş, geceler sarhoş, ben sarhoş
Efkârlar yağıyor üzerime, yağmurlar sarhoş

Yine de bir umut var yüreğimde, her şeye inat
Gelişinin hayali gözümde, gidişin özlemimde
Aşk şarabı akar yine içimin nehirlerinde
Umutlar sarhoş, mutluluk sarhoş, ben sarhoş

Osman Söylemez

Aşk ve İhanet

Aşk dediğin; bir gülüşe sığar da
İhaneti yere göğe sığdıramazsın
Hani beklersin, özlersin ya yıllar yılı
Bir kuşku var ki; korkarsın, sarılamazsın

Aşk dediğin; bir gönüle sığar da
Sevilene garip gelir anlayamazsın
Bütün mesafelere inat seversin, özlersin
Gururun galip gelir yine de ağlayamazsın

Aşk dediğin; bir tatlı söze kanar da
Hakikati görmez, yalan edersin
Yıldızlar mehtaba kanıp yanar da
Gün görmeden sessizce gidersin

Aşk dediğin; imkânsızı sevmektir
Umarsız ayrılığı beklemektir
Aşk dediğin; ihaneti besleyip
Umutsuz sadakati beklemektir

Osman Söylemez

Ayrı Sevda

Kurutulmuş güller gibi
Atılmayı bekleriz
Unutulmuş romanlar gibi yakılmayı
Şehrin arka sokaları gibi
Tenhalarla doluyuz
Sokak çocuklarının tek sığınağı

Aşıklar köprüsü gibiyiz
Kâh vuslatın telaşı
Kâh vedaların lâl tanığı
Biz aynı gecenin yıldızı
Aynı sabahın yolcusu
Aynı kaderin sonuyuz
Biz en yakınımızın en uzağı
Aynı hayalin imkansızız

Rüyasız uykular gibi derin
Umutsuz direnişimizin
Hapis yatan düşüncelerimiz
Şarkımıza bile ferman biçilmiş
Ekmeğimiz başaktan ayrı
Nabzımız bir tutsa da aynı sevemeyiz

Osman Söylemez

Bakma Yalnızlığıma

Sen bakma yalnızlığıma
İçimde bir sen var
Nehirleri ırmakları taşıran
Dağlar kadar yüce
Gökyüzü gibi ferah
İçimde bir sen var
Kokusu çiçekleri kışkıandıran...
Sen bakma durgunluğuma
İçimde bir sen var
Zaman ve uyku tanımaz
Süregelen döngüler gibi
Güneş açar toprağı yakarsın
Bulut olur yağmur gibi yağarsın
Ağaçlarda yeşerir meyva verirsin
İçimde bir sen var
Ben olmasam da yaşarsın...
İçimde bir sen var
Hissetmesem de ordasın
Bir yanın güzel düşlü çocuk gibi
Bir yanın haşin dolu yıllar gibi
Evet içimde bir sen var
Evren kadar geniş
Evren kadar boşluksun...
Rüyalar gibi dopdolu
Uçurum gibi derinsin
Şimdi bir dalsam
Ebediyen uyanamam inan ki
Nice ömürler verdim yaşamadan
İçimde bir sen var ki
Meleklerin bile cennet zannetiğı...

Osman Söylemez

Bedel

O mühürlü hülyaların bedelini ödediğim gün
Yıkılır saltanatın, ıstırabım kalır
Köhne gönlümün alacası söndüğü gün
İhtiyar gözlerimde kahrım kalır

O küflü zındandan, o hayal yangınından
Üşüdüğüm o kırlangıç yuvasından
Mahşer gelir de; görürsem seni karşımda
Nolur diyemem, biraz daha kal yanımda

Bilemezsin! bir korkudur adını anmak
Her hecesi bir urgan boynumda
Ah bu ölüm şimdi ne yakın ne uzak
Tez geçse de kavuşsam sonunda

O ılık teninden vazgeçtiğim gün
Yaylalar yine yeşile boyanacak
Ülkemdeki kuşlar göçtüğü gün
Binlerce güneş yeniden doğacak

Bilemezsin halimi beni anlayamazsın
Ben gurbete alışkınım bir de kırlara
Bilemezsin sana bilenmiş yeminlerim
Çaresiz sakladım seni hüznü yıllara

O yavuz gururumun yıkıldığı gün
Kırmızı bir gülle karşımda olacağım
Gözlerin göğüme doğduğu gün
Şerha şerha sana akacağım

Osman Söylemez

Bırak da

Sen el değmemiş yaylalarda toprağında güzelsin
Güneş görmeyen vadilerde kokuna erişilmeden
Sen kirli düşüncelerden uzak saf sevgilere özelsin
Bırak da uzaktan seveyim seni denizini kirletmeden

Sen öksüz bir çocuğun masum gülüşünde güzelsin
Kapkara büyüyen gecenin kaybolan gölgesinde
Sen ana gibi kutsal, yar gibi aşikâr kaderimsin
Bırak da uzaktan seveyim seni bir intizar ülkesinde

Sen kuruyan ırmağımda maviliğinle güzelsin
Yağmurda yıkanmış yılanmış hatıralarımla
Sen ruhuma düşen ilk cemrem son sevdiğimsin
Bırak da uzaktan seveyim seni tüm hatalarımla

Sen ölüm kadar yakın yaşamak kadar güzelsin
Dağlar gibi heybetli dağlar kadar uzaksın
Sen üşüyen yüreğimde binlerce ömre bedelsin
Bırak da uğrunda öleyim yeter ki sevdam yaşasın

Osman Söylemez

Bilmezdim

Senden önce bilmezdim bu yarayı
Ne ağlamayı bilirim ne de sarmayı
Gel artık nolursun, açma arayı!
Kış gibi üşüyorum, yaşarken baharı

Senden önce bilmezdim hayatı
Bir parça ekmeği yaşamak sanırdım
Bilmezdim aynı kentte ayrı sılayı
Ben gurbeti yalnız uzaktan tanırdım

Senden önce bilmezdim sevdayı
O Yağmurlar hüznün mü ağlardı?
Peki ya o ayrılığa gebe dünyayı!
Bilmezdim nasıl da kuşanmış acıyı

Senden önce bilmezdim Orhan Veli'yi
Cemal'i bilmem, Nazım'ı anlamazdım
Şiirleri kelimelerden ibaret sanırdım
Bilemezdim dizelerin sensiz olamayacağını

Osman Söylemez

Bir Sen Borcum Var

Bu hayata bir sen borcum var
Nasıl ödeyebilirim bilemiyorum
Tenin kardan Gözlerin sonbahar
Nasıl yaşayabilirim sen olmadan

Gerçek olamayacak kadar güzelsin
Benim olmayacak kadar özel
Bırak ruhum nazarında seyrelesin
Sen binlerce ömre bedelsin

Gönül gitmelere el vermezken
Gurur huzuruna varmaya utanır
Şu doyumsuz aşk seni dilenirken
Âsi felek ayrılığa uzanır

Şimdi bir sen borcum var kendime
Esmer gülüş beyaz ve narin
Şimdi bilsen nasıl yabancıyım sevgine
Yine beklesem yine siyah ve hazin

Rahatsız etmem bir daha asla seni
Usul usul çıkarıp göğsümden vazgeçerim
Şiir olurum şarkı olurum şen yüzüne
Eskisi gibi olmam yine de
Nasıl olsa gönül benim yine de severim

Osman Söylemez

Biriktiriyorum

Hala dönecekmişsin gibi bekliyorum
Daha yitirmedim o tatlı gülüşlerini
Hala anlatacakmış gibi biriktiriyorum
Düşe kalka yaşadığım bu sefil halimi

Anımsıyor gibiyim ilk kavuşmamızı
Çok istesem de sarılmaya utanırdım
Hiç unutmam o sessiz konuşmamızı
Bir bakışında yedi hayale uzanırdım

Oysa ne çok severdim seni bilsen
Nasıl da saklardım bariz aşkımı
Sen başıma gelen en güzel şeysin
Şimdi karalayamam hiçbir hatıramı

Hala seviyorum seni hala aşığım
Anlatamıyorum içimdeki yangını
Hala özlüyorum seni hala ağlarım
Anlayamıyorum nedensiz vedanı

Sahi neydi o kasırga o tufan neydi
Yıkıldım yakıldım tutunamadım
Sahi neydi o gidişin o halin neydi
Sevdim yenildim ama unutamadım

Osman Söylemez

Bu Şehir!

Bu şehir yokluğuna alışamadı
Dalgalar seni dilerken kıyıya
Martılar daha ürkek çırpınıyor bu aralar
Bakma o çok sevdiğimiz şarkılara
Her melodide bir hatıra sararıyor artık

Yıldızlar birer birer kayıyor gökkubbeden
Bulutlar zifiriden ipek gibi
Mehtabı göremedim kaç zamandır
Bu aralar sensiz yaşamak çok tehlikeli
Her yanı bir enkâz sen gideli

Artık tanıyamıyorum aynada kendimi
Bu ömür kaç kez yaşanabilir
Üşümeyi unutalı alıştım sensizliğe
Her sokağını bildiğim bu şehir
Ansızın savuruyor beni en garipliğe

Unutmak o kadar kolay değilmiş
Resimlerini şiirlere sakladım
Aşk dediğin zehirden sarmaşıkmiş
Kuruyunca kanım zor anladım
Aramızda bir enkaz var ben gururumu aşamadım

Osman Söylemez

Bu Veda Değil

Daha yalpalanmadım ki yokluğun sokaklarında
Daha doğmadı güneşim, dokunamadım serabına
Hüzün damıtıp bulutlara; ıslanmadım yağmurunla
Bu bir veda değil! daha kurumadı gönlüm dallarında

Hatırla! ansızın kaybolan ruhumu ılık gülüşünde
Bir berduşun damarlarında uyuveren geceyi hatırla
Haziranı hatırla! nasıl da saklanırdık bir tenhada
Hatırla! nasıl da sakınırdım sevdayı en kuytuda

Hatırla! bir erguvan gölgesinde yitik düşlerimizi
Daha düşmeden tanyerine; açan günebakanları
Hatırla! serseri hallerimizi kalkıp düşüşlerimizi
Daha bitmedi ki hikayemiz; ağlatmasın görenleri

Sebepsiz severdik, bir bahane ki habire sarılırdık
Uzanıp yaylalarda; yeşilden maviye boyanırdık
Daha bitmedi hikayemiz; hep yeniden başlardık
Eskiye zamanın alevinde, yalnız geçmişi yakardık

Osman Söylemez

Bu Yalnızlık

Ah! bu yalnızlık cehennemden gelme
Bu mahşer kargaşasında
Bu sesler ordusunda
Kimsesizliği yaşıyorum yeniden
Anlayanım yok, soranım yok
Gülümsüyor gibiyim; ağlayasım çok...
Düşünceler bir tufan gibi
Geceler uykulardan firari
Henüz doğmadı güneşim; daha zifiri
Ah bu yalnızlık
Avucumda sakladığım bir fotoğraf
Sol yanımda bir mektup
Tenimde üşüyen bir gözyaşı
Bu yalnızlık bir şiir, bir ezgi artık
Hissediyorum ama yoksun...
Nasıl söylenebilir ki
Kelimeler birer birer yitiriyor hislerini
Birer birer kayboluyor
O sevdiğim bütün güzellikler
Ah bu yalnızlık nasıl da vuruyor
Nasıl da en öteye savuruyor beni
Ne desem boş; bir yalnızlık ki bu
Varlığım bile artık muamma...

Osman Söylemez

Can Yangınım

Koşuyordum sana ayaklarım yalındı
Yaslanıp düşünce gülüşünle ısındım
Hava yağmurlu gönül yangındı
Vurulup gözlerine yüreğine sığındım

Ayları bilmem mevsim hazandı
Bir yarım vardı aşkı haramdı
Ateşi bilmem o beni yakandı
Ben kaybettim ayrılık kazandı

Eserdim sana rüzgarım serindi
Can yangınım ömrüm senindi
El olduk türkülere eller sevindi
Mutluluk senin hüznün benimdi

Osman Söylemez

Daha Dönmem

İncinmiş ufukların ötesinde yaşıyorum
Uzadı gölgeler yer gök seninle yıkanıyor
Küflü duvarların ardında umutla direnirken
İpekten güvercinler musallada yatıyor

Bir muamma artık seninle birlikteliğimiz
Deprem sonrası yıkıntılar var aramızda
Ah şu çürüyen ömrümüz bu boşvermişliğimiz
Şimdi evhamlı ayrılıklar var alinyazımızda

Daha dönmem çölde ırmak olup aksan da
Kıvranıp bir köşede baş koyarım yokluğuna
Daha da konmam dünyanın inci tahtına
Neyleyim saltanatı bir gülüşün olmasa

Gün olur da yıkılırsam kefenlenirsem
Menekşeler yeşersin koynuma
Ayrılığı yaşadım ölüm ne ki sevgilim
Şevkle giderim hazin sonuma

Osman Söylemez

Denizin Dalgasına

Aralandı gönöl; içinde muammalar ve de hüzün
Ruhumda firari erguvanlar; biraz deli, biraz sarhoş
Aşk dediğin ne bir tatlı söz ne de güzel yüzün
Denizler bile dalgasına vururken kıyıya
Anlamadım! beni yaralayan o umutlu gülüşün...

Osman Söylemez

Dilruba

Ne hatıralar sarardı o şehirde
Bir bir enkaza gömüldü umutlar
Küflü akşamlardan söylediğimiz şarkılar
Gölgelendiğimiz o sahil, o iniltili ormanlar
Nasıl da alışmıştım sana Dilruba...
Söyle bana Dilruba!
Sen miydin yüreğimi okşayan
O gözler senin miydi aşkla bakan
Hangi gökten irkildin bu kadar
Hangi denizde kayboldun da gelemedin bana
Söyle Dilruba
O mehru, o meftun sen değil miydin...
Ankara'da havalar soğuk bu aralar
Herkeste bir telaş
Kimi ekmek çalar kimi aşk
Anlatacak çok şey kalmadı
Ben yine bildiğin gibiyim
Çekilmez halim ve serseri tavırlarım
Eskisi gibi dokunamıyorum çiçeklere
Yeni bir çerçeve aldım silik resmine
Eh! biraz yaşlandım tabi
Biraz unutkan oldum bu aralar
Yine de çok özlüyorum seni Dilruba...
Tuhaf bir halim var, yaşamak içimden gelmiyor
Bir harabe gibi yıkılmayı
Bir roman gibi yakılmayı bekliyorum
Ah! Dilruba olacak şey miydi gidişin
Düşlenecek miydi böyle gözlerin
Söz verdim bir kere anmayacağım ismini
Dilruba dediğimde nolur anla beni...
Şimdi unutmalıyım seni Dilruba
Ebedi saklanamam ki yasına
Hevesimi yıkıp taç ediyorum başucuma
Bir bir karartıp gülüşlerini
Gömeceğim zifirden kuytulara
Nolur anla Dilruba
Yaşayamam böyle iki arada...
Hangi göğün habercisi bu kırlangıçlar
Mevsimler hepten mi kirli bu ara
Güneş ufukta unutmuş bizi
Bayağı oldu mehtabı görmeyeli
Söyle bana Dilruba
Neden yoksun yanımda...
Artık umursamıyorum yağın yağmuru
Soğuklar bahane ben yalnızlığımı üşüyorum
Yokluğun bir kâbus gibi çöktü üstüme
Bu karartı ben miyim aynada gördüğüm
Ah! dilruba gel de gör nasıl sevdiğimi
Yıkıldım, yenildim vazgeçemedim...
Aşktan sakındığım doğrudur
Kimizaman yenilgilerden medet umarım
İçin rahat olsun kimseler bilmez beni

Ölsem yağmur bile yıkamaz
Ah! Dilruba bir bilsen içimdeki seni
Yine de sevmez miydin beni...

Osman Söylemez

Dursaydı Zaman

Ah! dursaydı zaman gözlerine dalınca
Yaslanıp dizlerine; huzuru koklasaydım
Dolunay sönüp geceler yalnız kalınca
Sabahı selamlayıp; sana şiirler okusaydım

Hicrana uzak zamansız yaşlanınca
Yıldız kuşanan saçlarını okşasaydım
Baharı bir ömre sığdırıp yaşayınca
İçimde sızlayan hazanı unutsaydım

Ah! dursaydı zaman sebepsiz sarılınca
Yaslanıp güneşe; gülüşünle ısınsaydım
Günler, aylar değil; ömürler boyunca
Ölümlere inat sana hep yeniden kavuşsaydım

Osman Söylemez

Eksik Kaldı Bu Şiir

Eskilerden bir nazar buldum sende
Dünleri unutup; yelken açtım yarınlara
Adına "Aşk"diyorlar bendeki bu edalara
Merhaba güzelim, hoşgeldin alın yazıma

Ezgilerden bir ses duydum gülüşünden
Diyar diyar dolandım esansının cazbesinden
Acem gülüm! hangi iklimin çiçeğisin böyle?
Mevsimsiz açtın gönlümün bahçesinde

Elimde değil! seni sevmeyi unutamıyorum
Dağlar, denizler engel olur mu bu gönüle?
Asi gülüm! hangi gözle baktın bu garibe?
Mabed edinmiş baktığın her zerreye

Edebi yok! uslanmam bu dertten gayrı
Düşüne mahkum oldum; nafile artık
Adına şiirler yazıyorum, sen ve ben ayrı
Mahkum etme vedalara; bize yazık

Ezelden bir eda saklı şu gönlümde
Dolmuş göğsümde düşümden akar
Ardı gelmez bir kavga bilmem neden
Meğer aşktanmış bendeki bu edalar

Osman Söylemez

Elveda

Karanlık yüreğimde; beyaz duvarlarda adın
Kirlenmiş düşlerimde; bir sen temiz kaldın
Şu üç günlük ömrümde bir sen vardın
Ben artık yolcuyum! elveda güzel kadın

Affet! seni sevmeyi yüreğime bulaştırdım
Unutmayı bilmeden; sevmeye başladım
Bir hayalim vardı; yaşamadan sıkıldım
Bavulumu aldım, sende kalsın anılarım

Son demlerimdeyim ömrün, son damlalarım
Sigaram daha bi acı, daha demli çaylarım
Eceli arar gözlerim; bu son çırpınışlarım
Elveda güzelim! seninle olsun dualarım

Osman Söylemez

Eskisi Gibi

Kaybolurdu teninde mehtabın şavkı
Kapasam da gözlerimi beyazlığını görürdüm
Bir bir kayardı yıldızlar, mahşer günü sanki
Kapasam da gözlerimi, bir sende tutulurdum

Ağardı saçımda kış günü bekleyişlerim
O sıcak gülümsemeni düşleyişlerim
Ah! şu asi zamanlarım ve toy gençliğim
Kapasam da gözlerimi yine doğsa güneşim

Egüvan sokagında alalade bir gündü
Çocuklar kadar masum ve kirliydik
Eski kitaplarda tozlu bir yaz gülüydü
Kapasam da gözlerimi kokusu dün gibi

Eserdi baharda tenimde senli rüzgar
Can demeden canan gelirdi aklıma
Eskisi gibi olmayacak artık buralar
Müebbet kapasam gözlerimi, gözlerine dalsa

Osman Söylemez

Firari

Aşktan firari; yalnızlığa mahkumum
Ne sevmeyi bilirim ne de vazgeçmeyi
Güneş kűskűn; karanlıđa yolcuyum
Ne savaşmayı bilirim ne de kaçmayı

Ben karanlığı bilirim; yol nedir bilmem
Dűşler yastıđım olur, dađlar meskenim
Ben Yazlınlığı bilirim; dost nedir bilmem
Tűtűnűm merhem olur, efkarım ecelim

Ben dağların adamıyım; eğilmeyi bilmem
Oturup űfkemin koynuna, susmayı bilirim
Ben yűrek yangınıyım; sűnmeyi bilmem
Bir hayal űđruna yaşıayıp, yanmayı bilirim

Osman Sűylemez

Gelir misin

Erguvan sokakları çiçek açmış
Güz gelmeden bana gelir misin
Eriyor dağlar yollar bize açılmış
Gün bitmeden bana gelir misin

Canım bir hayli sıkkın bu şehirde
Tebessüm olup yüzüme gelir misin
Cebimdeki resmin mavisi solmuş
Irmak olup mavi mavi gelir misin

Eskiyen gözlerim bir umut bekler
Zifiriye esir olmadan gelir misin
Elimde değil gönül ille seni ister
Sevmeyi unutmadan bana gelir misin

Mükemmel değilim bunu biliyorum
Bunca anıya hürmet bana gelir misin
Mecbur değilsin sevmeye biliyorum
Onca yıla rağmen yine de gelir misin

Osman Söylemez

Gitme Anne

Kapkara lanet yapışmış kaderime
Yüzüm gözüm gülmüyor anne
Sürme şefkatli elini kederime
Ben gibi kirlenmesinler anne

Bazen uzaktan baktım mutluluğa
Tahammül edemedim yokluğuna
Sarıldım kefenimin yalnızlığına
Gün o gündür yaşamadım anne

Bir tebessüm olamadım gül yüzüne
Layık olamadım bir duana, bir sözüne
Affet! güz gibi girdim güzelim ömrüne
Bu son durak! hakkını helal et anne!

Sarıl bedenime gitmesin kokun
Tut ellerimden yüreğime dokun
Yalnız bırakma acıtıyor yokluğun
Ben ölene dek masallar oku gitme anne

Osman Söylemez

Gönül Evim

Sen, yalpalandığım şehrin sokakları gibisin,
Habire düşüyorum kaldırımlarında
İdama hüküm giymiş bir ülkenin,
Çığnediğim yasakları gibisin

Sen, gömleğime sürülmüş nar lekesi,
Derdim sen, dermanım sende
Sen, umarsız hastalığımın şifası,
Zehirli dağ çiçeğimsin...

Sen uzadıya kurduğum düşlerim,
En yakın imkânsızım gibisin
Sen, karanlığımın zifiri koyusu,
Veya çocukluğumun masum beyazısın

Sen, perdeleri örtük gönül evimsin,
Toz tutmuş raflarda aşk romanımsın
Sen, sobasında yandığım evin,
Sıcacık gülümsemesi gibisin...

Osman Söylemez

Günah

Eski gözlerle bak bana! koyu gözlerinle
Canıma batsın bakışların! izi silinmesin
Eski düşlerle gel bana! çocuksu düşlerinle
Müebbet ol günahıma! bir ömür bitmesin

Esiri olayım esansının; nefes gibi çekeyim
Cezbesiyle yitireyim aklımı, Mecnûna döneyim
Ebediyen yıkılsın cennet! sensiz neyleyim
Mâbud'a değil, zâtımadır bütün ihanetim

Ecelim olup da gel! fermanım ol; öleyim
Cürümsüz sevdâmin suçlu seveniyim
Ecem'im olup da gel! yalnız benim Ecem'im
Mahkûm olduğum gözlerine bir ömür vereyim

Osman Söylemez

Hadi Git

Baktığımda gördüm içimdeki çocuğu
Aptalca unutulmuş
Kırılmış hayalleri
Gözleri zifirden karanlık
Yüzü ay ışığı gibi
Saf bir o kadar da kirlenmiş
Bu yüzden midir bu serzeniş
Hadi kalk git be çocuk
Buralar sana göre değilmiş...
Suskunluğundan kırgınlığını anladım
Başını eğdiğinde saflığını
Direndiğinde haklılığını anladım
Gidemediğinde bağlılığını
Hadi haykır be çocuk
Bağır içindeki tüm çığlıkları...
Utanır gibi bakma dik dur
Her şey gibi hayat da zor olur
Hadi git buradan ne olur
Hadi git işine be çocuk
Buralar sensiz de olur...

Osman Söylemez

Hatırla

Kıvılcım olup ateşin bağrından kopuyorum
Artık vedalar uzak değil soğudu küllerim
Bir mülteci gibi bilinmezliğe gidiyorum
Sende kalsın o sarsak bütün düşlerim

Geri döner miyim bir umut damlasına
Bir vaha uğruna çölde avunur muyum
Kıvrak mıyım yine o gözlerinin elasına
O kaybettiğim huzuru yine bulur muyum

Ürpermezdim hiç üşüyen avuçlarında
Üstüme sinen esrarlı kokunu özlerdim
Bir garip serüven bu birlikteliğin soluğunda
Sessizce hikayenin sonunu beklerdim

Hisler ayrıken dünyalar çok uzak
Her kelimde tünleyen yalnızlıklarım var
Mutlak ayrıken sevdalar hep tuzak
Kelimelere tutunamayan hüznlerim var

Söylenecek bir sözüm kalmadı artık
Daha yaşanacak bir ömür avuntum var
Son bir hatırı sor bari son kez hatırla
Sana el değmemiş bir şiir borcum var

Osman Söylemez

Haziran

Başka mevsim bilmem
Haziranlar hep seni anımsatıyor
Kanım kaynarcasına bir şenlik
Cümbüşlü yıldızlardan
Rayiha iklimlerden bir panayır bu
Epeyce yaklaşıyorum, sarılamıyorum
Bir güzellik ki bu
Sevmek bile kendimce kusurlu...
Evet biliyorum, ordasın
Beni benden aldığın yerde
Yeşil yaylalarda taze lavantalar
Bir bir filizleniyor her bakışında
Her nazarında zambaklar, sardunyalar
Yeniden doğuyorsun; yine dünyama...
Evet biliyorum, ordasın
Bir haziran güneşinde
Bir sahil günü eşğinde
Evet hissediyorum, ordasın
Susamışım suyuna, ırmağına
Bir gülüşüne can veririm; aldırımadan...
Seni bilmem, ben haziranı bilirim
Uçsuz bucaksız yaz kırlarını
Dipsiz sularda gizlenen deniz sırlarını
Evet yeniden doğuyorsun, hazıranda sen...

Osman Söylemez

Hissedemezsin

Sana göklerden bir hükümdarlık getirdim
Mavi denizlerden, sıradan hülyalardan uzak
Tan yıldızından taç, geceden gerdanlık yaptım
Alalade incilerden, nice yakutlardan daha berrak

Sana yüreğimden bir uygarlık getirdim
Gözlerine afallı; menderesli ırmaklar
Dağlardan uzak, dumanlı yaylalar getirdim
Bir ılık gülüşe filizlenen, yeşeren ağaçlar

Ruhumu gölgene; düşümü kayalara gizledim
Hüznümü bulutlara; matemî rüzgara savurdum
Sana ömürler adayan nice dualar getirdim
Ben yine hercai yokluğunda sessizce durulurdum

Deniz fenerlerini saçlarının dalgasına sakladım
Her anına ölümü avutan rüyalar kuşandım
Unutmadım adını! sulardan bile yasakladım
Sana cesur hislerden derin bekleyişler bıraktım

Görmedin mi bu kopan fırtınayı gözbebeklerimde
Suskun haykırışlarımı hiç mi hissedemezsin
Her seher kanayan vuslatı yine beklerim de
Kaç geceye daha düşman olurum bilemezsin

Sana çelik kafeslerde sadakat getirdim
Uçmayı unutmuş; mor kanatlı güvercinler
Küflü duvarlardan umutlu şiirler getirdim
Bir sigara dumanında okurum; belki garipler dinler

Osman Söylemez

Kahrolası

Kahrolası üç kurusluk dünya bizimkisi
Ucuz gömlekler altında derin sevgimiz
Kahreden ölümsüz bir sevda bizimkisi
Beyaz kefenlerde bile ısıldar kalbimiz

Ölüm kokar şehrimiz, ölümlü aşklardan
Habire dökülür sevdalar, koca çınardan
Hasret kokar türkümüz, kahırlı vedalardan
Habire dumanlı ömrümüz, bu sonbahardan

Kahrolası yaşamakmış bu bizimkisi
Bir parça ekmek, biraz zeytin, bir de aşk
Kahrolası umutmuş; bu şükürlerimiz
Kusurlu hayatımızın kabahati; düşlerimiz

Osman Söylemez

Kapat Gözlerini

Kapat gözlerini! rüyalarda buluşalım
Dudaklar sussun! sessizlikle konuşalım
Aldırma uzaklara! biz böyle de yakınız
Kapat gözlerini! vedalar çok uzadı

Ömür kısa, boş ver geçen zamanı
Geceyi sabahlara katıp yaşlanalım
Vedalar yakıp ısıtırız asumanı
Güneşi söndür! çok uzadı bu ayrılık

Tek mutlağımsın tereddütlerden doğan
Boş ver elleri! gel beraber olalım
Çok uzadı gurbet, yaşlandı zaman
Kapat gözlerini! bitimsiz uyuyalım

Osman Söylemez

Kaybeden

Sormasan da halimi
Hala bırakıp gittiğin yerdeyim
Gömleğime düşen saç telin
Ve tenimde üşüyen o soğuk ellerin
Hala bırakıp gittiğin yerdeyim
Terasta ılık kahvem ve de gözlerin...
Sancıyla gelen büyülü bir karanlık
Git gide büyüyor göğümde hasret katranı
Git gide sararıyor o ektiğin hercailler
Ve ben hala o bıraktığın yerdeyim
Dört yandan sarıyor ah keşkeler...
Bıraktığın gibi çalıyor o sevdiğin şarkı
Hala seviyorum o bayat kurabiyeyi
Daha demli içiyorum çayımı
Daha derin çekiyorum sigaramı
Hala bırakıp gittiğin gibi yaşıyorum
Ve halen seni çok seviyorum...
Yavaş yavaş yaşılanıyorum
Mecelim kalmadı beyhude gezmelere
Daha derinden vuruyor yalnızlık
Daha acı veriyor sensizlik
Daha şahlanmadan mehtabım
Bir bir süpürüyor göğümde yıldızları haşin kirpiğin...
Bu sensiz kaçınıcı günüm bilmem
Zamanı tutmayalı bayağı oldu
Her günüm biraz daha sıradan
Biraz daha unutkan oldum bu aralar
Güzelliğini yitirmiş bütün çiçekler
Mevsimler hep sende son buluyor
Kaybedecek bir şeyim kalmadı bak
Bırakıp gittiğin gibiyim
Boş bir nefesle yaşıyorum senden çok uzak...

Osman Söylemez

Kumral Geceler

Bu harabeden geçen kimdir, yeryüzü neden bu kadar soğuk?
Yıldızlar derin bir uykuya dalmış, kimseler aldırıyor.
Bir müstesna vaha çölde, bir inci tanesi siyah denizimde,
Fer eyleyen güneşimi gölgeleyen neden bana acımıyor?

Yorgun hatıralarım bir bıçak gibi koynumda yatıyor,
Özlemek hiç içten değıl, ihtimaller bile çaresiz.
Bu rayiha, bu iklim, kimin derdine ayrılık kokuyor?
Kumda süzülen zaman kadar acımasız şimdi halimiz.

Kor yüreğimde kururken gözyaşım susardı eşmeler,
Ne zaman seni yaşasam; mühürlenir yollar, yıkılır köprüler.
Bir bir göğümden süpürürdü bulutları, ah! o kumral geceler,
Şimdi ahını ansam, buruk bir tebessüm yüzümde örseler.

Yağmalanmış bir köşk, yıkılmış bir şehir yalnızlık,
Bir melodi adını fısıldayan rüzgar, bir şarkı sensizliğe.
Bu yangının külünde bir deniz feneri söner gider artık,
Günahı boynuma, sözüm olmaz bir mahşer sessizliğe.

Osman Söylemez

Mülteci Sevda

Şimdilerde bir mülteci gibi
Şerseri dolanıyorum ordan oraya
Nereye gideceğimi bilemiyorum
Hangi iklime savrulsam
Sığınacak siperim yok, üşüyorum...
Sahi senden öncesi var mıydı
Hangi şarkıyı dinlerdim
Hangi rengi severdim
İslanır mıydım bu kadar yağmurda
Hangi uykunun düşünüyürdüm yatmadan
Sahi senden önce mutlu muydum acaba...
Şimdilerde oyalanacak bir şeyler arıyorum
Şiirler yazıyorum pazar bulmacasına
Resimler karalıyorum bulduğum her fırsatta
Her gün biraz daha özlüyorum seni
Biraz daha yaşılanıyorum
Unuttum desem de inanma bana
Kırk yılın ahı var o kahve bakışına...
Artık umursamıyorum çiçekleri
Kurumuş saksıda yüreğim
Aşk dediğin bu mu olsa gerek
Sevmekten çok beklemek
En kötüsü de bir daha görememek...

Osman Söylemez

Nasıl Dayanırım

Ben rüzgar değilim uzanamam diyarına
Ben yağmur değilim dokunamam gözyaşına
Bu sevda göklerden bir ateş
Yaklaştıkça damarlarımda kaynar
Sevdikçe yeryüzünden özlemim taşar
Bu sevda iki yürekte iki ayrı keşmekeş

Söyle bana! nerden geldin bu sefil soframa
O narin bakışın hangi müjdenin habercisidir
Nerden kondun kuruyan toprağıma
Bu mehru vaziyetin, bu filiz kimin eseridir
Söyle bana! nerden geldin gönül yarama
Bu güzellik hangi hülyaların bedelidir

Gölgelerden borç edindim siyah gözlerini
Büyülü sulardan esrarlı kuytulara gizledim
Alkımlardan, yaldızlardan bilirdim ılık tenini
Bu sen misin şimdi tanyerimde ısıldayan
Söyle bana! hiç mi hissedemezsin sevgimi
İrkilen yapraklardan bile yudumlarken sesini

Ben bir muamma değilim; kaybettim sırlarımı
Ben alalade gecelerin uykusuz karanlığıyım
Ben derya değilim; kuruttular ırmağımy
Zamanı kuma gömdüm; sakladım anılarımı
Ben arda kalan hatıraların tutsağıyım
Bilemezsin bir şehir serabını aradığımı

Söyle bana yine de varır mıyım o ebedi mutluluğa
Yeniden güler miyim; can verir misin suyuma
Bunca yıla hürmet gelir misin son umudumda
Son kez görür müyüm seni; rastgele bir sokakta
Söyle bana! daha alışamazken yokluğuna
Şimdi nasıl dayanırım bir şehir uzağında

Osman Söylemez

Ne Yaşaması

Ne de çabuk geçti ömrüm
Ruhum yerle gök arası
Avutulmuş bir hayat
Ve tek gerçeği ölüm...
Şimdi acı veriyor iki bıçak yarası

Ne de çabuk geçti ömrüm
Sonum toprağın karası
Kördüğüm sevdiklerim
Ve o çok sevenlerim...
Meğer birer göz boyası

Ne de çabuk geçti ömrüm
Kül olurken hatırası
Mutluluk avucumda
Dökülürken her damlası...
Meğer ölmeye gelmişim ne yaşaması

Osman Söylemez

Nedensiz

İçimdeki çığlıklara inat susuyorum
Gözyaşlarım sessiz nehir gibi
Dalga dalga kıyılara örselenirken ruhum
Cehenneme inat "Sensiz" yaşıyorum

Aşk sarhoşuyum ne ayık ne uyurum
Karanlık gönlümde adın zifiri gibi
En derinime kazınmış silemiyorum
Yokluğuna inat "Sensiz" yaşıyorum

Hazana varmadan zamansız kuruyorum
Hayat kor ateşte çalı gibi
Şu üç günlük ömrüme inat
Karşılıklı değil "Nedensiz" seviyorum

Rezil bir korku tufanıyla boğuluyorum
Ufuklar kararmış erguvanlar acı veriyor
Şimdi kalkıp sana yalvarasım var ama
Elçiler gönderiyorum şiirlere biat
Ne de olsa "Sebepsiz" gelmeyeceksin biliyorum...

Osman Söylemez

Nerden

Biliyorum; artık dönemem sana
Nerden tutsam; bir çaresizlik
Nerden başlasam; bir özlem
Bu ihtiraslı hislerden
Bu acınır vaziyetimden
Herkese yabancıyım! en çok da kendime
Biliyorum; her zaman haklıydın
Ben bile vazgeçmiştim benden ...
Nerden başlasam bilemiyorum
Önce adınla başlıyorum
Sonrası aciz cümleler işte
Söylenecek çok şey yok aslında
Nerden başlasam; sende bitiyorum
Sende ısınıyor, sende üşüyorum
Her yanı saadet kokan bu şehir
Işığını hep benden mi esirgiliyor
Ne yapsam bilemiyorum
Nerden başlasam; bir sen eksik yaşıyorum...
Uzaklar çare olur mu bilmem
Belki yeni şeyler denemek lazım
Seni unutmaya and içip
Yeniden sevmek hata mı olur
Üstüne titrediğim hercaileri
Sakladığım yaş günü hediyesi
Başa sarıp izlediğimiz filmi
Anılarla sakladığım resimleri yakıp
Yeniden doğar mıyım küllerimden...
Unutmak büyük nimetmiş
Zaman kimine ilaç kimine yaraymış
Nerden başladım bilemiyorum
Çok sevmek büyük hataymış
Nasıl unutturum bilmem
Henüz soğumadı; hâla köz yüreğim...

Osman Söylemez

Nerden Bileceksin

Bilir misin sarhoşluđu
Meyhane köşelerinde ayılmayı
Virane sokaklarda uyumayı
Sahi hiç yaşadın mı
Severek ayrılmayı...
Bilir misin yalnızlığı
Uşümeyi, susuz kalmayı
Söylenecek bir çok şey varken bile
Yine de gönlüne sığdıramayıp susmayı...
Bilir misin halimi
Yürek acısını bilir misin
Seneler yıkılırken düşlerime
Yalnız serabını kucakladığımı
Cenneti yakıp gözlerinde
Neden cehenneme sarıldığımı
Bir gün gelirsin ümidiyle
Her tende her seste
Aldığım her nefeste
Yalnız seni aradığımı
Bilir misin hayalimde bile
Gurbeti sende yaşadığımı...
Nerden bileceksin gölgelere sığındığımı
İnfazımı mahşerinde yaşadığımı
Kâbusu dirhem dirhem yeryüzünde
Sessiz çığlıklarda kahrın ile yandığımı
Nerden bileceksin sana olan sevdami...
Sahi umut etmekten vazgeçtin mi
Nefes almayı unutabildin mi hiç
Bütün duvarlara inat yine de vazgeçmemeyi
Sahi kaç kez uzaktan baktın sevdiğine
Saçlarını okşarken yaban elleri...

Osman Söylemez

Nerdesin

Yıkıldı yolunu bekleyen serseri direnişim
Çocuksu düşlerim zifiriye emanet şimdi
Yıkıldı umudum kış günü bekleyişim
Temmuz bile güneşe hasret şimdi

Bir nazına kaç ömür verdim saymadım
Bir gülüşüne kaç şehir yaktım yanmadım
Bir rüyaya daldım ebediyen uyanmadım
Bu nasıl bir aşk böyle öldüm ama yaşamadım

Gün geçmiyor ki seni düşünmesem
Her nazarında kahveye çalıyor hüznüm
Güz geçmiyor ki sensiz üşümesem
Her baharında kışa dalıyor ömrüm

Yalnızlığı tanırdım yokluğun cehennem
Yaşamayı bilirdim ama nefesten ibaret
Sevmeyi iyi bilirdim aşka düşmeden
Ayrılığı senle öğrendim acısını yitirmeden

Resimler sapsarı takvimlerden sensizlik
Ucuz ömrümün en değerli hazinesi; sendin
Şarkılar sustu şiirlerde boşvermişlik
Epey oldu görüşmeyeli kim bilir nerdesin
Nerdesin sevdiğim yetmedi mi bu sessizlik

Osman Söylemez

Neye Yarar

Deprem sonrası yangın gibi
Bu şehir kimsesizler diyarı
İnfazı yok artık bütün hükümlerin
Gün olur da gelsen neye yarar

Ölüler kabirde her zaman iyidir
Mesele yaşarken iyi sevmektir
Şeven kalbi kırdıktan sonra
Özürler kabahatten biridir

Yıkıldı direnişim gidişinden beri
Unutmasam da alıştım yokluğuna
Şimdi çıkıp yüzüme gülme bari
Gitmek çare değilse vuslat neye yarar

Umursamıyorum artık yitirdim gençliğimi
Zaman çok acımasız bekleyene
Hayat kısa gerek yok üzölmeye
Galip olan ölümse yaşamak neye yarar

Toprak yandı ben çoraklaştım
Kurudu derya ben kuraklaştım
Ömür geçti ben yaşlandım
Gün olur da sevsen neye yarar

Osman Söylemez

Öğrendim

Ben sevmeyi vazgeçtiğimde öğrendim
Kaybettiğimde anladım ateşin yaktığını
Bir Kahve bakışına susamayı öğrendim
Bir de bunca yıla rağmen unutmamayı

Meskensiz kayboldum her nazarında
Baharı görmeden hazana yaşlandım
Nedensiz kahroldum her anında
Sır oldum gölgene ölümüne saklandım

Ben hasreti bir soluk ötende yaşadım
Yalnızlığı ılık koynunda hissettim
Ben aşkı gariplerden satın aldım
Bir eskimiş paltoyla üşümeyi özledim

Ben seni en karanlığımda sevdim
Dipsiz göklerin soğuk yağmurunda
Ben seni esrarlı kuytulara gizledim
El değmemiş şirden duvarlarla

Osman Söylemez

Özgürlüğe Vaat

Mutluluktan uzak bir şehir
Izdıraba sürgün edilmişim
Sevenimden sevdiğimden uzak
Dört duvara terkedilmişim

Beton duvarlara yaslanıp
Umutsuz şarkılara direniyorum
Kendimden utanır hâl alıp
Cürümsüz, adalet bekliyorum

Dışarda iğne atsam düşmez
Yer gök dolu kabahatli
İçeriye sığmaz hayallerimiz
Bir tek özgürlüğe vaatli

Burası masumlar ülkesi
Karalanmış ak melekler
Çıkamaz mazlumun sesi
Salt özgürlüğüdür dilekler

Osman Söylemez

Sabret

Ezayı unutup yıllandım mahzeninde
Bahçeler gül değil toprak kokuyor
Ebediyeti yaşarken sığındım mahşerine
Kör olası aynalar yüzümden kanıyor

Hangi göğün habercisidir bilmem
Bu yağmur hepten mi kirli bu aralar
Sılayı gurbetten öte bilmem
Şimdi gönülden irkildi bu vedalar

Artık kanmamalıyım kahve bakışına
Ben kırlara alışkınım bir de yalnızlığa
Küçücük yaşantım bir kitap yangına
Bir ömür yanmamalıydı hiç uğruna

Beklemek çok zor sabır sana selamet
Gün tükendi geceler sana emanet
Bir gülüş bırak tan yıldızıyla beraber
Sarıl göğse sevdiğim bak çok uzadı gurbet

Sen yine de hisset beni bir kibrit aleviyle
Uzaklara değil beni kahreden sensizlikle
Daha yaşanacak çok güzel şeyler var inan
Elimde değil biliyorsun az daha sabret

Osman Söylemez

Senden Gelsin

Rahatsız olmam, zulüm bile senden gelsin
Un eyle! toprak eyle! yine de sen eyle beni!

Hakir gönlümün siyah denizinde bir inci gibisin
Şavkla gel! ruşen eyle! fer eyle! ben bilmesem de

Ebedi sarhoşum, şevkimden şarabıma sensin
Nafile artık bu gitmeler; yol senle, gönül senle
İstemesem de

Osman Söylemez

Senden Sonra

Senden sonrası bir enkaz
Deprem sonrası bir şehir
Soğuk bir hazan karanlığında
Umutların bir bir döküldüğü
Kelimelerin hüznle yoğrulduğu bir şiir
Senden sonrası bir enkaz
Ben ise gözlerinin yeşil hülyasında
Asi denizlere ve en çok maviye dargınım...
Senden sonrası bir boşluk
Gökyüzü kadar geniş,
Yüreğim kadar boşuk
Senden sonrası bir yangın,
Alevleri dağlardan da soğuk
Senden sonrası bir yetim,
Bir öksüz çocuk,
Şimdi bir kibrit sicağında
En çok gülüşüne vurgun...
Rengi büyülü çiçek süslü sokağım
Uykusu narin gökyüzüm bahar sabahım
Şiir yüzlüm sesini şarkı sandığım
Elimde değil sensiz yaşamının
Nereye gitsem nereye varsam sen varsın...

Osman Söylemez

Senden Sonrası

Günlerden senden sorası
Sensiz bu şehir mezar kokuyor
Deli rüzgar kokunu sürerken
Kirlenen gök mavisini yıkıyor

Senden sonrası şimdilerde
Zaman geçmeyi bilmiyor
Kül tablasında ciğerim sönerken
Dumanında düşlerim yanıyor

Senden sonrasını yaşamıyorum
Can bedenden geçiyor
Gözüm dalarken uçurumlara
Gönül senden vazgeçmiyor

Senden sonrası yıkıntılar var
Senden öncesi zirvalar
Şimdi şımarık çocuklar gibi
Seni gururuna saklayan biri var

Osman Söylemez

Sendeyim

Rıhtımsız, limansız bir denizdeyim
Kimliksiz, vatansız bir göçebe gibi
Nereye gitsem, nereye varsam sendeyim
Mütemadi hırçın dalgalar gibi

Uslanmaz, utanmaz bir dertteyim
İlletine hasret ille de sen derim
Haritasız pusulasız bir yerdeyim
Yolumu bilmem yine de sendeyim

Şairler diyarı, şiirler meskenindeyim
Sözler yarım, sözcükler firari sanki
Mert hislerin en derin vadisindeyim
İpil ince umudumla yine karanlığa zifiriyim

Eğilmiş düşünce asude beklerim
Gelir misin bilmem yine de severim
Saymadım Kaç kurşun yedim
Bir gülüşün var ki en ağır yenilgim

Nihayet sular seller oldu sevdiğim
Ben kuraklaştım dağ gibi eridim
Şimdi gecede kaybolan gölgeler gibi
Kaç ömür oldu bir hüzme beklerim

Osman Söylemez

Seni Sevmek!

Şimdi seni sevmek;
Çaresiz bir hastalık gibi
Yalnız bedenimin,
Kalabalık düşleri gibi
Seni sevmek;
Bir aş, bir ekmek gibi
Unutmak söz konusu değil!
Seni sevmek; "Yaşamak" gibi...

Şimdi gözlerin alevsiz yangın,
Tutuşmamak elimde değil!
Zümrüdüanka bile
Nazarında kül grisi
Ben celladına aşık mahkum gibi
Bilakis sana geliyorum
Yokluğuna inat! Yokluğuma...

Rayiha iklimlerden,
Uzak diyarlara
Hür ülkelerden, tutsak uygarlara
Şerbeti katarak şarabıma
Ebediyen sana geliyorum;
Nihai dönemem yurduma...

Osman Söylemez

Seni Yaşamak

Bir şiir yahut bir kitap gibi
Bir ömür seni yaşamak isterim
Her satırını, her kelimesini
Her zerreni hissetmek isterim

Bir diyar, bir eski şehir gibi
Bir ömür seni yaşamak isterim
Her sokağını, her caddesini
Her karışını gezmek isterim

Bir dalga, bir kıyı gibi
Hep sana vurulmak isterim
Bir çiçek, bir toprak gibi
Yalnız sana koparılmak isterim

Ben seninle yaşamak değil,
Seni, yaşamak isterim
Yüzündeki çizgi, saçındaki ak gibi...
Seninle yaşlanmak değil,
Seni yaşamak isterim

Ruh gibi beden gibi
Uyku gibi düşünüş gibi
Şuursuz dereler, dağlar gibi...
Elinden tenime değil
Nefesinden nefesime seni isterim

Osman Söylemez

Sevmek

Şimdi seni sevmek;
Çaresiz bir hastalık gibi
Yalnız bedenimin,
Kalabalık düşleri gibi
Seni sevmek;
Bir aş, bir ekmek gibi
Unutmak söz konusu değil!
Seni sevmek; "Yaşamak" gibi...

Şimdi gözlerin alevsiz yangın,
Tutuşmamak elimde değil!
Zümrüdüanka bile
Nazarında kül grisi
Ben celladına aşık mahkum gibi
Bilakis sana geliyorum
Yokluğuna inat! Yokluğuma...

Rayiha iklimlerden,
Uzak diyarlara
Hür ülkelerden, tutsak uygarlara
Şerbeti katarak şarabıma
Ebediyen sana geliyorum;
Nihai dönemem yurduma...

Osman Söylemez

Sevmek Güzel

Sevmek güzel!
Seni sevmek daha da güzel
Seni bir kere daha görmek için,
Geçtiğin yollarda beklemekte
Ya da seni anımsatıyor diye
Papatyaları koklamakta güzel
Sen güzelsin!
Sana benzer güzel...
Seni sevmek güzel!
Uyurken, su içerken
Çocuksu düşler kurarken
Bir başıma ağlarken
Şiir yazarken, şarkı dinlerken
Sevmek güzel!
Seni sevmek bir ömre bedel....
Bu gönül sen varsan güzel
Sonbahar kahve gözlerinde
Eylüle örtünen kirpiğinde
Güneş sıcaklığıyla güzel
Durmaksızın ışıldayan teninde
Yaşamak seninle güzel
Bir gün gelirsin ümidiyle bile
Sevmek güzel
Seni sevmek her zerreme ibadet...

Osman Söylemez

Son Mektubum

Ben bir yavuz değilim
Kırık bir vazonun çelimsiz toprağıyım
Susadıka kök salarım sevgine
Ben unutulmaz değilim
Yıkık bir harabenin incinen anısıyım
Unutmayı bilmem, aşkı berduşlardan bilirim
Ben nasırlı hülyalarımın garip hamalıyım

Bazı serseri kaçışlarım oldu; korku sanma
Hep seni düşünmekten olsa gerek
Uzaklaşmak istedim, yürüdüm yalnızlığa
Böyleymiş alın yazım, neylesin felek
Ben Mecnun değilim
Ekmeęimi parçalar, şarabımı döker
Kimsesizliğimi alıp, eker giderim

Ben bahar değilim
Alalade soğuk bir hazanın dipsiz ayazında
Hasretiyle sararan yaprağın ta kendisiyim
Ben vazgeçilmez değilim
Sokak lambalarında titreyen
Binlerce hüzmenin
En solgun, en cılız mavisiyim

N'olur görmeyeyim seni
Her zerrem sana vurgunken
Yine de saramayacağım üşüyen ellerini
N'olur görmeyeyim seni
Hatalarım birer birer vururken yüzüme
Utanırım şimdi; dön diyemem ki
N'olur görmeyeyim; belki unuturum seni

Ben dünlerin koparılan takvimiyim
Zamanda kaybolmuş
Yontulmuş bir mezar taşıyım
Bir yanımda ırmaklar akar
Dięer yanım çöllerde firari
Her serabında sayısız tövbe edip
Yalnız göklere secde ederim

Artık göremiyorum yıldızları
Yeryüzüne zifiri perdeler çekildi
Güneş dar ağacında sallanırken
Gönül yedi ikliminle küle gömüldü
Bir kahve bakışın vardı bir de o ılık gülüşün
Yıkayıp seni gözyaşımla
Ebedi sonsuzluğa uğurladım

Ruşene son ağıdım, son andımdır
Ukde kalmasın içimde; son satırlarım
Halimi düşünmesin, canı yanmasın
Şifa istemem ayrılığa

Eksik kalmasın son şiirim
Nasıl biterim bilmem ama
Eskiler seninle güzeldi bilirim

Osman Söylemez

Ucuz Yürekler

Kahrolası üç kuruşluk dünya bu
Şık elbiseler altında ucuz yürekler
Kahrolası sevdalar masal zaten
Ayık gözlerle uzak düşlere sürükler

Ne çektiyse aşk denen yalandan
Ne sevdüysek kâr kaldı yanında
Üç kuruşluk dünya hepsi bu
Neye yandıysak alayı kül şuan

Sebepsiz sevgi arama boşuna
Ucuz gönüller aşk pazarında
Sevmek sevilme  zor olsa da
Mutlak bir son arar nazarında

Osman Söylemez

Unuturum

Ay geceden küsünce
Denizler çöle dönünce
Yıldızlar bir bir dökülünce
Seni unuturum belki de

Yer gök kavuşunca
Güneş zifiri kavurunca
Ecel tenime dokununca
Seni unuturum belki de

Bir annenin feryad sesinde
Bir ceylanın ürkek nefesinde
Bir şiirin son dizelerinde
Seni unuturum belki de

Osman Söylemez

Uyan

Ah aralansa kalbim içinden binlerce sen akar
Yeşil hülyaların alevlenir ezasız mavimi yakar
Şair gönlüm şerbetine doymaz bir sana kanar
Elimde değil biliyorsun kaderimizi tanrı yazar

Nerden bileceksin gecede kaybolan gölgeyim
Uslanmaz sevdanın bitmek bilmez çilesiyim
Rıhtımsız limanlar gibi tehalardan da öteyim
Uyan sevdiğim uyan bak yine sensiz biçareyim

Menekşe kokuyor bütün papatyalar
Ağır ağır teninde filizleniyor bahar
Şuursuz yüreğim gözlerinin esrarıyla
Kahveye bürünür dünyam nazarında açar

Osman Söylemez

Üşüdüm

Efsunlu düşlerden gönül iklimine
Kurudum suyuna susadım çeşmene
Ebedi yangınlardan yürek ateşine
Üşüdüm zemheriden tutundum gülüşüne

Cevapsız mektuplardan firari yokluğuna
Unutamadım anıları kokusu koynumda
Cesur hislerdem ürkek sevdalardan
Yaşamadım baharı hazanın sonunda

Eskileri arar gözlerim canlanır uykular
Yorgun bekleyişim zifiri konar pencerene
Ezgileri arar örsüm yankılanır kuytular
Suskun şiirlerim bir hayli dar bu evrene

Mor menekşeler pembe erguvanlar
Beyaz güllerde kirlenir saf sevgiler
Mahur aşklar ve pembe yalanlar
Narin göklerde kinlenir kirli maviler

Osman Söylemez

Yanındayken

Yanındayken mevsim nedir bilmem
Hangi toprağı sürsem bahar fışkırır
Hangi çiçeğı koparsam yenisi açılır
Hangi sabaha uyansam seni çağırır
Yandayken evren seninle yankılanır
Hangi yana dönsen seninle canlanır

Söyle güzel nerden geldin bu kuru tahtıma
Yorgun kanatların hangi diyarı meyleder
Hangi alaca ırmaklardan akıp geldin bahtıma
Garip enkaz soframdan canın ne diler
Söyle bana nerden bulaştın siyahıma
İşıltılı ruhun karanlığımdan ne ister

Şehvet zincircirleri yeniden kırılmamalı
Yeniden titreyemem hasret dallarında
Hangi ütopyaadan kopup geldin dünyama
Sol elimde kurumamış bir avuç hicranım
Sağ elimde parçalanmış bir kalbin ahı
Kusura bakma güzelim kapım bir tek ona aralı

Hangi garip görür şu köhne ıssızlığı
Şimdi seni sevmek bir serçenin gözyaşı
Hani zümrüdüanka nerde o kaf dağı
Yoksul masallar anlatamaz o narin bakışı
Cehennem bile görmedi böyle bir yangını
Nerdesin sevdiğim bu gönül sana yanalı

Rüyalar hiç utanmamıştı böylesine
Umarsız kalmazdı hiç korkular
Hangi pusatla vurdun gönül kalesine
Şaşırdı kaldı bütün arzular
Ézasız girdin bir ömür bahçesine
Ne vedalar kaldı ne de uykular

Osman Söylemez

Yenilgi

Kaybolmam, sana çıkıyor kalbimin tüm sokakları
Sensiz yaşayamam, kan ağlıyor sabahın şafakları
Ayrılık kokuyor, bağuluyor ta! şehrin en uzakları
Açsan kapıyı da kavuşsa gönül tutsakları

Boşver kırgınlığı iki ömrü bir yapalım
Savrulsun günler biz karanlığı yakalım
Bak bitti eylül, ekim; başlıyor yine kasım
Tez vakitte gel; yine üşüyor sol yanım

En derinime girmişken ne diye Kaçarsın
Sevdamı bir oyuncak, bir oyun mu sanarsın
Ben sende kalmışken, sen ellerde yaşarsın
Sarmayacaksan yaramı ne diye tuz basarsın

Amansız gel! ziyan olmasın emeklerim
Döner misin bilmem; bıraktığın gibi beklerim
Nefes kadar yakınsın, dokunamasa da ellerim
Seni başkasıyla göreceğime ölümü yeğlerim

Hadi gel kaçalım bu şehirden beraber
Düşlerde yaşayalım dünyadan bihaber
Hadi gel bu ayrılık ölümden beter
Bir gelsen; bu mutluluk bana bin ömür yeter

Eskimiş radyolarda eski şarkılar çalar
Cevapsız mektuplar halen adres arar
Eski resimlere baktım; gözlerin intihar
Mağlub oldum sana sevdiğim kadar

Osman Söylemez

Yokluğuna;

Öyle uzaktan gördüğün gibi değilim
Ben sessiz ağlarım güldüğümde aldanma
Öyle acınırca bakma; dilenci değilim
Sevgini istemem, yokluğuna alıştım galiba

Sen bakma! sana değil bu sitemlerim
Ben şavkıyla yanıp söndüğümde küllenirim
Üstüne alınma sana değil bu sözlerim
Ben sevmediğime değil; yüreğime yenildim

Artık çok uzak bana bu mevsimler
Baharı unuttum, alıştım hazana
Sen yanımda varken de uzaktın bana
Varlığını bilmem, yokluğuna alıştım galiba

Ebedi değil ya unuturum seni elbet
Canım yandığıyla kalsın, alışırım zannet
Eskilere selam söyle; unutmadıysan eğer
Mümkünü yoktu zaten, beni affet!

Osman Söylemez